

Ne hívd őket vámpíroknak!

A. M. JENKINS

NIGHT ROAD

Éjjeli utazás

„Olvashatod izgalmas thrillerként a maguk útját járó vámpírokról, vagy mint egy misztikus történetet a férfvá válásról. De feltétlen olvasd el!”

– Robert Lipsyte, a „The Contender”
és a „Yellow Flag” szerzője.

A. M. J e n k i n s

NIGHT ROAD

Éjjeli utazás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: A. M. Jenkins
A mű eredeti címe: Night Road

Fordította: Kamper Gergely
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children's Book's, 2008

Copyright © 2008 by A. M. Jenkins

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

A könyv a HarperCollins Publishers egyik részlegével, a HarperCollins
Children's Booksszal kötött megállapodás alapján jelent meg.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 165 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Ne nevezd őket vámpíroknak!
„Ha úgy tetszik, izgalmas thriller utazó vámpírokról,
ha úgy tetszik, metaforikus történet egy fiú férfitá
válásáról. Mindenképpen érdemes elolvasni!”*

– Robert Lipsyte,
a „The Contender” és a „Yellow Flag” című
könyvek szerzője.

Phyllis Reynolds Naylornek
végtelen kedvességéért és nagylelkűségéért

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

ALÁZATTAL MONDOK KÖSZÖNETET Martha Jocelynnek, Robert Lipsyte-nak és Norma Fox Mazernek, amiért, miután elolvasták e könyv nyolcvanoldalas vázlatát, nem csak a hibákat vették észre, de a benne rejlő lehetőségeket is.

Ezenkívül szívesen klónoznám Rex Naylort, hogy jusson belőle minden írónak, akinek egy támogató hitvesre van szüksége.

ELSŐ RÉSZ

A HÁZ

1. FEJEZET

COLE-NAK VOLT EGY TÉRKÉPE a hátizsákjában. Még a parkolóházban alaposan áttanulmányozta. Viszont csak itt, a metróon jutott eszébe, hogy talán már elavult.

Mekkora hiba volt feltételezni, hogy megbízhat egy harmincéves térképben.

Cole gyűlölte a hibákat.

A következő állomás... *az Ötödik sugárút?* Képtelenség. Az Ötödik a park túloldalán van, nem?

Azért döntött úgy, hogy metróval megy Manhattanbe, mert egyszer már nehézségei támadtak, amikor a taxizást választotta. Az állandó fékezéstől és újraindulástól felkavarodott a gyomra. Ez igen kellemetlen következményekkel járt mind rá, mind a taxisofőrre nézve, aki azelőtt sem nem látott, sem nem szagolt felöklendezett vért. Aztán persze, amint kiürült a gyomra, Cole-nak meg kellett előznie a Szomjúságot, ami ilyenkor azonnal rátört. Gyorsan táplálkozott hát a taxisofőrből, aki meglehetősen szőrös volt, és a jelek szerint nem vitte túlzásba a tisztálkodást. A szokásosnál többre volt

szüksége. Később kellemetlenül érezte magát, amiért otthagyta a férfit eszméletlenül, és tisztos borraivalót gyömöszölt az ingzsebébe.

Most leült, érezte a sínek elfojtott lüktetését a kocsi alatt, és az a kellemetlen gyanúja támadt, hogy egyre messzebb és messzebb került attól a helytől, ahol lennie kellene.

Nem akarta elővenni a térképet. Aki New Yorkban ilyesmire vemedett, az akár azt is üvölthette volna: „TURISTA VAGYOK! GYERTEK, RABOLJATOK KI!” De nem volt már mit tenni. Hülyeséget csinált. Szereznie kellett volna egy új térképet, hogy alaposan áttanulmányozhassa, mielőtt egyáltalán kiszállt volna az autóból.

A következő megállónál – a Lexington Avenue-nál – hátizsákját a vállára vetve kilépett a metrókocsiból. Nem szerette a hátizsákot, mert a ruhái összegyűrődtek benne. Persze egyáltalán nem is akart bejönni a városba, de hát annak, hogy ő mit akar, ehhez édeskevés köze volt, a hátizsák pedig kevésbé volt feltűnő, mint a bőröndje a kerekkel meg a kihúzható fogantyúval.

Cole úgy sejtette, hogy egy igazi tizennyolc éves aligha mászkál éjszakánként egyedül Manhattan utcáin, kerekes bőröndöt vonszolva maga után.

Amilyen gyorsan csak tudott, átsietett a peronon, és a betonfalnak vetette a hátát egy fluoreszkáló lámpa halvány, steril fényénél. Előhúzta a térképet, diszkrétén kihajtotta az egyik sarkát abban a reményben, hogy hátha ennyi is elég lesz hozzá, hogy megtalálja a Lexington Avenue-t az utcák szövedékében.

Hát nem volt elég. Kihajtogatta az egész vacakot. Jó, akkor ő most egy tizennyolc éves turista.

Csak hogy Cole a térképből semmit nem tudott kihámozni. Még azt sem tudta megállapítani, hol van. Ráadásul ott voltak azok a

szerteágazó színes vonalak. Itt állt tehát, ki tudja, hol, és egy kusza valamit tartott a kezében, amivel egyáltalán semmire sem ment, mert azok az ostoba szerelvények egyáltalán nem álltak meg minden megjelölt állomáson. Nem, néha csak úgy kihagytak egy-egy megállót; jobban belegondolva ez történhetett vele is. Vagy talán eleve rossz vonatra szállt át legutóbb.

Te jó isten. Fel kell mennie a felszínre, belőni az irányt, és gyalog elmenni az úti célig.

Hacsak nem Queensben volt. Vagy bárhol, ahol nem szépen sorjában számozták az utcákat.

Ott szúrta el, hogy túl öntelten állt hozzá az egész üggyhöz. Azt hitte, tudja a választ mindenre, pedig *tudhatta volna*, hogy abban a pillanatban, amikor elkalandozik a figyelme, máris hibát hibára halmoz. Egyszerűen azt hitte, még emlékszik, hogyan közlekedett, amikor legutóbb itt járt. Nem tudta már pontosan felidézni, melyik évben is történt, de azon a nyáron volt, amikor Lady Diana feleségül ment Károly herceghez. Azért emlékezett, mert Mina és Alice épp az esküvőt nézte Johnny tévéjén.

Most a felszínre vezető betonlépcső felé indult, hogy megnézzé az utcanévtáblákat, és azok alapján kikövetkeztesse, merre jár.

Azon a bizonyos nyáron alig pár hetet maradt. A leghosszabb idő, amit Cole egyhuzamban Manhattanben töltött, három vagy négy év volt még annak idején, amikor Johnny megvette a Házat; de akkor a metró még nem is jött el ideig.

Cole megállt egy pillanatra a lépcső tetején, kezében a térképpel. Nemrég esett az eső, de csak pár csepp. A nyirkos és nehéz levegőben gőzölgő beton szaga terjengett, pedig csak a csatornában csordogált egy kevés víz, meg itt-ott maradt néhány nedves folt a járdán.

Nem messze, a sarki utcanévtáblák alatt egy zsíros ballonkabátot viselő férfi táncolt a járda közepén; komótosan csapkodott a kezeivel, tekintetét pedig egy, az orra előtt álló, láthatatlan valakire szegezte.

– Vészhelyzet! Vészhelyzet! – hallotta meg a hangját Cole. – Riadó a negyvenkilences frekvencián. A császár jóváhagyására várunk.

Jól van. Nem kell kapkodni; jó pár óra van még hátra hajnalig. Cole nem tudta, miért hívta Johnny, de ha sürgős, nyilván nem mulasztotta volna el közölni vele.

Persze meg sem próbálta kitalálni, mi lehet ez az egész. Halványan valami kellemetlen érzése támadt, mégsem érdeklődte meg Johnnytól, miért akarta, hogy eljőjön. Inkább azt kérdezte: *Minden rendben?* És Johnny azt felelte, hogy igen.

Tudta jól, hogy akkor a többi várhat.

Még egy pillantást vetett a különös férfira – még ilyen távolságból is érezte a mosatlan ruhák bűzét. Nem félt ettől az embertől, csak nem szívesen került volna összetűzésbe vele az utca közepén.

– Segíthetek?

Cole sarkon fordult. Egy nő volt az. Nem hemovor. Omnivor. Mindenevő. Mindig meg lehetett állapítani, még akkor is, ha egyetlen mozdulat sem árulta el. Az omnik tekintetében volt valami zavaros, valami nyers, egy hemó szemén viszont látszott, hogy tökéletesen érett. Ennek az omni nőnek rövid ősz haja volt, farmert viselt, és egyik vállára vetve egy vászontáskát vitt magával.

– Eltévedtem – vallotta be Cole. Remélte, hogy a nő nem akarja kirabolni. Utálta, ahogy a rablók reagáltak, amikor rossz helyen lőtték meg, ő pedig nem rogyott össze. Ennél már csak azt gyűlölte jobban, ha jól céloztak, és ő össze is rogyott.

– Hova szeretnél eljutni? – A nő higgadtan tűnt, de kartávo-lságon kívül maradt; nem volt teljesen ostoba. Csak egy kicsit, ha késő este felajánlotta segítségét egy idegennek.

Cole még egyszer a használhatatlan térképre nézett, aztán öszszegyúrte, és beledobta a korlát mellett álló kukába. – A Nyugati Százkettedik utcába kéne mennem. – A zsebébe süllyesztette a kezét, hogy ne tűnjön úgy, mintha el akarná kapni a nőt. Aztán eszébe jutott, hogy az esetleg arra gondolhat, hogy fegyverért nyúlt, úgyhogy inkább megint kivette a kezét. Utána meg már nem is tudta, mit kezdhetne vele.

A végén a teste előtt fűzte össze az ujjait, mint valami fügefalevelet. Gyűlölte New Yorkot.

– Vissza kell menned a V vonalon a Rockefeller Centerig, aztán át kell szállnod a B-re. Biztos vagyok benne, hogy az megáll a Száz-harmadiknál. Onnan aztán már csak sétálnod kell egy kicsit.

– Értem. – Cole-nak fogalma sem volt róla, mit mondott a nő.
– Köszönöm. – Elhatározta, hogy fog egy taxit, és drukkol, hogy ne legyen túl hosszú az út.

– Szívesen. – A nő megigazította a vállán a vászontáskát, és éppen indulni készült, amikor Cole utána szólt.

– Egy pillanat! – mondta. – Nem kellene csak úgy megszólítania idegeneket ilyen késő este. Nem valami bölcs dolog.

A nő lassított, de nem állt meg. – Tudtam, hogy nem lesz baj – szólt hátra. – Kedves szemed van. És keresztet viselsz.

Cole lenézett. Mindig az inge alatt hordta a nyakláncot, de az néha kiszabadult, és mindenki láthatta. Tényleg kereszt függött rajta, ami két, dróttal összerősített szögből állt.

Most visszaigazította a gallérja mögé, hogy megint a bőréhez simuljon. Mire felnézett, a nő már nem volt ott. Eltűnt a metró

lejáratában, mintha valamiféle áramlat sodorná magával. Cole pár pillanatig utánameredt, bár tudta, hogy úgysem látja többé soha. Mindig így történt; ő mozdulatlanul állt, miközben mindenki mást elnyelt az áradat.

Szerencsére nem messze észrevett egy taxit, amelyikből éppen kiszálltak ketten. Miközben felemelte a kezét, és elindult a kocsi felé, megint az kezdte foglalkoztatni, hogy Johnny vajon miért hívta vissza.

2. FEJEZET

HAJNALI NÉGY ÓRA IS ELMÚLT, amikor Cole besurrant az előcsarnokba, ahol viasz és padlófényező illata érződött. Sportcipője hangtalanul érintette a járólapokat.

Cole nem törődött az első ajtóval – azt már rég nem is használták –, inkább egyenesen a leghátsóhoz sietett. Johnny lakása a két alsó szintet foglalta el.

Nyúlánk, kusza vörös hajú srác engedte be. Mitch volt az – a mindig nyugodt, laza Mitch. – Szia, Cole – mondta a meglepetés minden jele nélkül. Barátságos arcot vágott. – Rég láttalak.

– Mitchell.

– Gyere be, öregem! Milyen az élet vidéken?

– Nagyszerű! – felelte Cole átlépve a küszöböt. – Az emberek megvárják, hogy zöldre váltson a lámpa, mielőtt átmennek az úton.

– Aha – bólintott Mitch zavartalanul. – Johnny kint van hátul.

Hát persze, hol lenne máshol? Az estéket majdnem mindig az udvaron töltötte, amíg hűvösre nem fordult az idő. Ilyenkor általában a hemók többsége is vele volt. Nemigen csináltak mást,

csak üldögéltek és beszélgettek, éppen, mint a kertvárosban lakó omnik, akiket Cole látott a kertjeikben cseverészni, miközben a gyerekeik bújócskáztak vagy fociztak körülöttük.

Cole elgondolkodott. Az az ostoba metró egészen lestrapálta – elfogyott a türelme, elfogyott minden energiája.

Viszont üdvözölnie kellene a többieket, megnézni, mi az ábra.

– Csak leteszem a holmimat – mondta Mitchnek, bár közben nem mozdult a küszöbről –, aztán kinézek.

– Ahogy neked a legjobb – felelte Mitch vidáman. – Johnny azt mondta, hogy megkaphatod a négy és felest. Akarsz táplálkozni?

Cole nem szerette a nyilvános táplálkozást; egészen elszokott tőle, és kellemetlenül érezte magát miatta. Viszont, ha lehetősége volt rá, sosem utasította vissza a táplálékot. Bölcs dolog volt megóvni magát attól, hogy éhsége felismerhető formát öltjön, és szükségletté alakuljon át. – Legfeljebb egy keveset – mondta Mitchnek kelletlenül.

– Oké, világos. Egy pillanat. – És Mitch már el is tűnt a konyhába vezető csapóajtó mögött.

Cole körülnézett a lakásban. A legtöbb bútor kicserélődött, amióta utoljára itt járt. A fehér szőnyegek is újak voltak, éppúgy, mint a túl keményre tömött fotelek. Az új kanapé bőrből készült. A falon lógó plazmatévén az ESPN ment.

A hely hatalmas volt az átlagos manhattani lakásokhoz viszonyítva. A tévé melletti ajtó a konyhába nyílt – egy valódi konyhába, amiben akár körbe is lehetett sétálni. A sarokban csigalépcső vezetett a második szintre, ahol a hálószobák voltak. Mellette rövid folyosó nyílt. A nappali túloldalán elhúzható üvegajtó vezetett a belső udvarra. Cole mozgást látott odakint.

Nem tudta volna megmondani, pontosan mi is volt az Johnny lakásában, ami miatt kényelmetlenül érezte magát. Barátságos volt és tiszta. Az ember beszélgethetett egy képzőművészeti kiállításról, vagy végignézhethetett egy meccset a tévében anélkül, hogy idegennek érezte volna magát. Akkor táplálkozott, amikor csak akart, szunyókálhatott a kanapén, a nap miatt pedig egy percre sem kellett agódnia. Itt mindenki biztonságban volt; aki belépett az ajtón, távol került mindentől, ami veszélyt jelenthetett rá.

Akkor mi volt ebben olyan rossz?

Mitch visszajött; egy omnit vezetett kézen fogva. Egy lány volt az, akinek erősen ki volt húzva a szeme fekete festékkal. Feketére festett haját oldalt egyetlen vörös tincs díszítette, és mint szinte minden omni a Házban, ő is fekete ruhát viselt.

Cole automatikusan elmosolyodott – a mosolya volt az egyik fegyvere –, bár ezúttal semmi szükség nem volt rá, hiszen a lány máris lelkesen nyújtotta felé a karját. Ahogy Cole megfogta a csuklójánál, nem is vette le róla a tekintetét. Mitch mellettük maradt – és még el sem fordult –, csak állt ott, a kosárlabdameccset nézte, és nyilvánvalóan arra várt, hogy Cole végezzen.

Végeredményben a Házban voltak. A nyílt táplálkozás itt mindennapos eseménynek számított.

Cole tenyérrel maga felé fordította az omni kezét, és felemelte a csuklóját. Hegyek voltak rajta, apró gyógyult és félig gyógyult kerek sebhelyek. Cole ehhez végképp nem volt hozzászokva. Elővette az inge alá rejtett nyakláncot, és az egyik szöggel óvatosan átszúrta a lány bőrét.

Figyelte az arcát, miközben táplálkozott. Úgy történt, ahogy mindig – az omni tekintete üveges lett, és elkalandozott a semmi-be. Utazás közben általában nem látta az arcukat. Nem felejtette

el, milyen volt a nyílt táplálkozás lassú csábítása – csak nem foglalkozott vele.

A lány szemhéja elnehezedett, és félig lecsukódott. Ajka ellazult és enyhén szétnyílt. A lélegzet mintha valahonnan mélyen a mellkasa alól tört volna elő, hogy aztán súlyos sóhajjal szakadjon fel.

Ez történt velük; eltévedtek a gyönyör és a kényelem labirintusában, mint a légy, miután a pók mérge megbénította. Ha figyelhet-e őket, az mindenképpen hozzáadott valamit az élményhez. Ha láthatta közben az arcukat, a táplálkozás több lett, mint egyszerű létfenntartás.

A dolog veszélye abban állt, hogy az embert könnyen elkapta a hév. Amikor a lány elvesztette az egyensúlyát, Cole rádöbbsent, hogy tovább táplálkozott, mint szokott, annyira élvezte a pillanatot.

A Ház másodpercek alatt ilyen hatással tudott lenni bárkire.

Cole felemelte a fejét, és az apró seb az omni csuklóján már nem is vérzett tovább. Figyelte, ahogy a lány tekintete lassan kitisztul. Nem engedte el a kezét, megvárta, amíg megint biztosan állt a lábán. – Nem akarsz leülni? – kérdezte.

A lány megrázta a fejét.

– Nos – mondta Cole. – Köszönöm.

– *Én* köszönöm. – A lány kíváncsian nézett rá. – Mary Kate-nek hívnak. Te meg nagyon helyes vagy. Itt leszel még egy darabig?

– Nem tudom biztosan. – Cole Mitchhez fordult. – Megkaphatom most azt a kulcsot?

– Hm? – Mitch elszakította a tekintetét a tévétől. – Ja, persze. Hogyne. – Leakasztott egy kulcsot az ajtó mellett lévő szögről. – Itt van. A négy és feles. Szólj, ha bármire szükséged van.

– Köszönöm, szólok. Mindjárt visszajövök.

– Oké.

– Akarsz társaságot? – kérdezte Mary Kate.

– Köszönöm – felelte Cole –, nem.

– Később?

– Nem... nem is tudom. – Az omnik itt olyanok voltak, mint a rocksztárok rajongói. – Egy csomó dolgom van még. És eléggé el is fáradtam. Egész éjszaka utaztam.

– Hát, jó – törődött bele a lány. – De én találtalak meg először, úgyhogy ha bármit szeretnél, engem kell választanod. Megígéred?

– Igen. Megígérem.

Odakint a lépcsőházban beszállt a liftbe. Furcsa formája volt, kicsi és elnyújtott, úgyhogy ha ketten utaztak benne, vállukat egymásnak vetve az ajtó felé kellett fordulniuk.

Cole persze egyedül volt. Megnyomta a negyedik emelet gombját, és várt.

És várt.

És várt.

A lift végül fájdalmas küszködéssel megindult, és monoton kattogással haladt felfelé. Gyorsabb lett volna, ha a lépcsőt választja.

Cole mindig is különös vonzódást érzett ez iránt a rettenetes gépezet iránt, ami hűséges ökör módjára húzta az igát évtizedek óta. Most először töltötte el örömmel, hogy itt volt New Yorkban.

Amikor a lift ajtaja kinyílt a negyedik emeleten, Cole zongorázást hallott.

Kilépett a lépcsőházba. A zene az egyik negyedik emeleti lakásból szűrődött ki. Nyilván Elise játszott. Valahol máshol lakott a városban, de minden este eljött gyakorolni.

A lift csak a negyedik emeletig járt. A lakást a négy és felediken a negyedik és az ötödik emelet közötti hosszú lépcsősor közepébe vájt fordulóban alakították ki – az egész nem volt több egy apró

lyuknál. Cole tudta, hogy a feljebb lévő lakásokat ritkán használták, kivéve azt, amelyik leghátul nyílt a folyosón.

Felcaplatott a lépcsőn a hátizsákjával, aztán bizonytalanul megtorpant a fordulónál. Felnézett az ötödik emelet irányába.

A lépcső tetején lámpa égett. Egy rövid pillanatig fontolóra vette, hogy felmegy, és bekopogtat annak a bizonyos lakásnak az ajtaján.

Aztán szinte azonnal el is hessegette a gondolatot. Nem volt értelme felmennie. Semmit nem érne el vele. Fent még csak észre sem vennék, hogy ott van.

Tudta, hogy Johnny biztosan nem az ötödik emelet miatt hívta vissza. Odafönt minden örökre változatlan marad.

Kinyitotta hát a négy és feles ajtaját, és belépett. A lakásban volt két hálószoba, nappali viszont nem volt. A zuhanyból leginkább hideg víz csordogált, a konyha pedig akkora volt, mint máshol a fürdőkád. Cole jól ismerte a négy és felest. Általában ezt a lakást foglalta el, ha itt járt.

Kicsomagolt, aztán szétválogatta a mosnivalót; holnap este kihasználja az alagsorban lévő mosógép és szárító nyújtotta előnyöket.

Amikor elkészült, gondosan bezárta maga mögött az ajtót, és az öreg lifttel visszavitette magát a földszintre.

Ezúttal nem kopogtatott Johnny lakásának ajtaján, inkább egyszerűen besétált.

3. FEJEZET

MITCH MÉG MINDIG OTT VOLT, elnyúlva egy hatalmas fotelban, amely szinte elnyelte őt. Más nem is látszott belőle, csak a szőnyegen nyújtózkodó hosszú lába meg egy vörös hajpamacs. Amikor meghallotta az ajtó nyikordulását, kidugta a fejét a támla fölött, hogy megnézzé, ki jött be, majd intett Cole-nak, és tájékoztatta, hogy „a félidőben 52-42-re vezet a Lakers”, aztán megigazította a fején a hajpamacsot, és megint a készülékre szegezte a tekintetét.

Az omnik most a túl keményre tömött fotelokban ültek, cipőik a szőnyegen heverték. Csendben beszélgettek, és észre sem vették Cole-t. A zárt udvarra vezető elhúzható üvegajtó résnyire nyitva állt. Eltelt... mennyi is, huszonöt vagy harminc év, amióta utoljára találkozott bárkivel is a New York-i hemók közül?

Cole egyedül ment az ajtóhoz. Nem érintette meg az üveget, inkább megállt, és kinézett az udvarra. Ennél udvarszerűbb helyet nemigen lehetett találni Manhattanben: a téglából kirakott középső részt virágágyások keretezték, hátul pedig még egy kis fűnek is jutott hely. Vagy egy tucatnyi ember ült körben, néhányan

párnázott vas ülőbútorokon, mások a nappaliból kihozott faszékeken. A téglák fölött fehér lámpások sora függött, halvány fényvel világítva meg a környéket.

Minden nagyjából olyan volt, mint korábban bármikor. Ezek az emberek mindig itt voltak, minden éjjel itt üldögéltek, hogy meghozzák azokat az apró döntéseket, amelyeken a Kolónia létezése múlott, hogy gondoskodjanak az elvégzendő feladatokról, a mindennapi munkáról.

Ő pedig közben annyi éven keresztül csak saját magával törődött.

– ...a finom részletekben. – Bágyadt hang szűrődött ki a nyitott ajtón. – Az apró finomságok, amik a mezzo forte mögött húzódnak.

Frederick volt az, aki ugyanannál a témánál tartott, ahol negyedszázaddal ezelőtt. Nem hiányzott a vékonydongájú, alacsony természetű Johnny sem, kurtára nyírt hajával. És Cole látta a többi New York-i hemót is, azokat, akik szinte minden este eljöttek a Házba.

Ott ült Nell, aki most is a szemüvege mögül leste az embereket. Alice egy nagy rakás papírral az ölében; Alice volt Johnny lóti-fúti lánya, ő intézte az igazolványokat meg a hitelkártyákat, és többet tudott a Kolónia üzleti ügyeiről, mint bárki más – talán még Johnnynál is többet. Mina, aki most szőkére festette a haját – legutóbb mintha gesztenyebarna lett volna –, lelkesen bólogatott, és várta a lehetőséget, hogy kifejthesse a véleményét.

Cole egy pillanatra úgy érezte, mintha egy idegen szemével látná őket: arcuk ránctalan volt, testük fiatal. Ha az ember nem nézett a szemükbe, ha nem vette észre, hogyan mozogtak, egyiküket sem nézte volna többnek huszonegy-huszonkét évesnél.

Persze némelyik omni *tényleg* fiatal volt. Jó páran üldögéltek közülük kint az udvaron. A Házban lévő omnik általában mind

fiatalok voltak, akik túl sok Anne Rice-t olvastak, és miután beke-
rültek ide, általában maradtak is.

Azok, akik most kint ültek az udvaron, nyilván nem maradnak
sokáig, miután ő is kimegy majd, és komolyra fordul a beszélge-
tés. Johnny nem engedte, hogy az omnik beleszóljanak a Kolónia
dolgaiba. Cole úgy tartotta, mindent egybevéve jól ment a soruk.
Talán nem lehettek olyan szabadok, mintha a maguk életét élhet-
ték volna – Johnny nem engedett alkoholt meg drogokat a Ház-
ba, és barátok sem ugorhattak be látogatóba –, másfelől viszont
megkaptak mindent, amire szükségük volt, és majdnem mindent,
amit még ezen felül akartak, miközben semmiféle felelősség nem
nyomta a vállukat.

És valóra válthatták mesés álmaikat. Ez volt az az ok, amiért a
legtöbben közülük soha nem akartak elmenni.

– Cole? – szólalt meg egy hang a háta mögött.

A fiú megfordult. – Seth! – Seth végre levágatta a copfját. Vona-
kodott megválni tőle, amióta a hatvanas években újránöveszthette.

Kezet ráztak. – Rég láttalak – mondta Seth. – Mikor jöttél?

– Csak az imént.

– Voltál már kint?

– Még nem.

Seth kinézett az udvarra az üvegen keresztül. Továbbra is Frederick
hangja szűrődött be a nappaliba. – ...az erő a pianissimo mögött...

– Nem csodálom – jegyezte meg Seth.

– Aztán meg – folytatta Frederick – az volt az érzésem, hogy
nem találta meg a légzés és a tagolás összhangját.

– Amúgy is beszélni akartam veled, ha már itt vagy – mondta
Seth. – Jó lenne, ha szereznel magadnak egy telefont végre!

– Kösz, de nem.

– Akkor legalább vedyél egy laptopot! Úgy jobban tudnánk tartani a kapcsolatot.

– Nem hiányzik, hogy még valamit magammal kelljen cipelnem.

– Komolyan beszélek. Tökéletes. Tudom, hogy neked fontos a privát szférád, de ha e-mailezel, senkivel nem kell beszélned, és akkor válaszolhatsz, amikor csak akarsz. Sosem tudjuk, hol jársz éppen. Ha akarod, utánajárok, és szerzek neked egyet...

Bumm! Kivágódott a konyha csapóajtaja.

Ahogy Cole és Seth megpördült, egy fiút láttak belépni a napaliba. Egy lány tapadt az oldalához; a fiú egyik karját könnyedén átvette a lány vállán, ahogy zavartan megtorpanva visszafogta az ajtó zajos lengését.

A lányon egyértelműen látszott, hogy omni. De vajon mi volt a helyzet a fiúval?

A tekintete intenzív volt, mint egy hemóé – viszont semmin nem állapodott meg elég hosszú időre ahhoz, hogy megfigyelhesse az adott tárgyat vagy személyt. Úgy tűnt, észre sem vette Cole-t és Seth-et. És túl energikusan mozgott.

– Ki ez? – kérdezte Cole Seth-től.

– Gordon.

– Guerdon? – visszhangozta zavartan Cole. Régen volt egy öcsce, akit Guerdonnak hívtak.

– Gordon – ismételte Seth. – A legutóbbi balesetünk.

– Ó! – egy baleset. Valaki elvesztette az önuralmát, és őlt, anélkül hogy szándékában állt volna. Nem esett meg gyakran. – Rég nem történt már ilyen.

– Igen. Azt hiszem, Mitch lehetett az utolsó. Ötvenhatban vagy ötvenhétben talán.

– És... ööö... ki volt az? – kérdezte kíváncsian Cole.

– Sandor.

– Sandor? – Képtelenségnek tűnt, hogy valaki, aki olyan tapasztalt, mint Sandor, akkora hibát kövessen el, hogy öl táplálkozás közben. Nyilván valami teljességgel szokatlan körülmény lehetett az oka. De mi? – Ő is itt van?

– Csak kiugrott táplálkozni – mondta Seth. – Bármelyik pillanatban visszatérhet.

Cole bólintott. A becsületes, jószívű Sandor. Már azért is megérte ez a kis kirándulás, hogy öreg barátját viszontláthassa.

Gordon, a Véletlen Baleset megállt a nappali közepén, és körül nézett. Cole hosszú évek óta nem is gondolt az öccsére, Guerdonra, de most, ahogy ezt a fiút figyelte, egyszerre egy arctalan emlék szállta meg: egy grimasz gyors villanása, egy hosszú, fekete, rebellis hajtincs, ami nem akart a helyén maradni.

Fogalma sem volt, miért választotta az agya éppen ezt a pillanatot, hogy a felszínre dobjon egy ősrégi emléket. A nevük hasonlított ugyan, de hát Cole rengeteg Gordon nevű emberrel találkozott már korábban is. Ez a fiú pedig egyáltalán nem is emlékeztetett Guerdonra. Nem mosolygott, haja pedig rövid volt, és olyan színű, mint az érett búza.

Gordon egyszerűen nézte az arcokat, az omnikét és a hemókét, de meg sem próbált olvasni bennük. Sütött róla, hogy kapkod, hogy ügyetlen, hogy fogalma sincs, mit kezdjen magával. Mindez azonban nem az ő hibája volt – nem lehetett még rá alkalma, hogy kifejlessze magában a megfigyelés és a következtetés képességét, és itt a Házban nem is volt rá oka.

– Sandor úton volt, amikor ez megtörtént? – kérdezte Cole.

– Igen. Rettenetes dolgok tudnak történni, ha az ember úton van – jegyezte meg Seth. – De ügyelnünk kell, hogy éberek

maradjunk. Bertha nemrég ment el, hogy utazgasson egy kicsit, tudtad?

– Nem – felelte Cole. Nem vette le a szemét Gordonról; furcsa volt, ahogyan a gondolataiban megjelent az a hajtincs, ami mindig elszabadult, és Guerdon szemébe hullott. – Merre jár?

– Most éppen Firenzében van. Pár nappal ezelőtt kaptam tőle egy e-mailt...

Seth hosszas beszámolóba kezdett Bertha levelének tartalmáról. Cole közben Gordont figyelte, aki letelepedett a kanapéra. A lány csípőre tett kézzel megállt előtte. A haja a derekáig ért, fekete bőrnadrágot és rövid fekete topot viselt. Miközben Gordon beszélt a lányhoz – Cole-nak az volt a benyomása, hogy az olyan, mint egy túlméretezett kölyökkutya –, a lány szétterpesztett lábbal beleült az ölébe, két tenyere közé fogta Gordon arcát, és megcsókolta.

A Kolóniában élő omnik engedelmesek voltak, de egyáltalán nem fogták vissza magukat.

Gordonnak a jelek szerint esze ágában nem volt eltaszítni magától a lányt. Testük szorosan feszült egymáshoz.

– Ezt gyakran csinálja? – szakította félbe Cole Seth-et, a páros felé intve. Egyáltalán nem volt megszokott, hogy valaki, főleg egy újonc, ilyen nyílt szexuális aktusba keveredjen egy omnival.

Seth odafordult, hogy megnézzze, mi történik. – Nekem eddig nem tűnt fel – mondta félvállról, bár nem fordult vissza Cole felé, és nem is fejezte be mondandóját Bertha e-mailjéről. Ehelyett most már mind a ketten azt figyelték, ahogy a lány Gordon tarkója mögé csúsztatja a kezét, és a nyakához húzza a fiú fejét, ami el is tűnt haja dús függőnye alatt.

– Mióta hemó? – kérdezte Cole.

– Két hete. – Seth mintha aggódott volna egy kisé.

Várták, hogy Gordon végezzen. Végül is a fogait használta, nem valamiféle eszközt, ami azt jelentette, hogy a vérnek erősen és gyorsan kellett folynia.

A lány azonban egyre tovább maradt mozdulatlan, és Gordon arcát sem láthatták a hosszú hajzuhatag alatt.

– Talán csak játszik vele – mondta feszengve Seth.

– Nem vagyok biztos benne – jegyezte meg Cole.

Igaza lett. A következő pillanatban a lány lassan eldőlt, és eszméletlenül zuhant a padlóra.

– A francba – szólalt meg döbbenten Seth.

Cole már indult is a kanapé felé. – Hívd ide Johnnyt! – kiáltott vissza Sethnek.

Seth félrehúzta az ajtót, és kidugta a fejét. Cole hallotta, ahogyan Johnnyért kiált, miközben ő maga a lány fölé hajolt, és óvatosan a hátára fordította. Ujját a nyakára szorítva kitapintotta a pulzusát. Vért nem látott, csak némi vörösséget mélyen, a zárójelekre emlékeztető ikersebekben, amelyeket Gordon fogai ejtettek. A lány pulzusa gyenge volt, de szabályos, ha nem is valami gyors. Cole félresöpörte a haját az arcából, és meglehetősen sápadtnak találta.

Aztán megjelent Seth, és Johnny is vele volt.

– Szia, öcskös. – Ez volt minden, csak két szó és egy biccentés Johnnytól, de Cole-nak ennyi is bőven elég volt. Ha Johnny rá nézett valakire, az már üdvözlésnek számított, és méltatásnak is egyben. Szavakra már nem volt szükség.

Cole felállt, és félrelépett, hogy a házigazda is leguggolhasson a lány mellé.

– Christine – mondta határozottan Johnny, mire a lány szemhéja megrembent.

– Egyenletesen lélegzik – közölte Cole.

– Az jó.

Mitch, aki végig nem mozdult el a fotelből, most a nyakát nyújtogatva figyelte, mi történik.

Gordon, a Véletlen Baleset a kanapé végén terpeszkedett. Még a lánynál is sápadtabbnak tűnt, homlokán izzadságcseppek fénylettek.

Cole úgy érezte, ez a hely bárkit hanyagságra csábíthat. Semmi esetre sem szabadott volna egy új hemót éppen itt felügyelet nélkül hagyni. – Sandornak itt kellene lennie – mondta Johnnynak. – Ezért ő a felelős.

– Nemsokára visszajön – felelte Johnny. – A lánynak semmi baja, csak elájult. Seth, ha felemelnéd, bevihetnénk a hátsó hálószobába. Aztán légy szíves, keríts gyümölcslevet a konyhából, hátha tudunk egy kis életet lehelni bele. Cole, tudnál vigyázni Gordonra?

Cole végigmérte Gordont, a Véletlen Balesetet, aki lehunyta a szemét, és fejét hátrahajtotta a kanapé támlájára. Karja ernyedten lógott az oldala mellett.

Hogy tudnék-e? Persze. Hogy akarok-e? Nem. A hirtelen előkerült emlék miatt kényelmetlenül érezte magát; olyan volt, mint egy figyelmeztető jel, még ha azonnal semmivé is foszlott.

Aztán inkább csak annyit mondott: – Igen. – Érzések alapján nem lehetett ítéletet hozni. Ő már rég nem esett túlzásba egyszer sem, de még emlékezett rá, milyen érzés volt, és tudta, mit kell tennie.

– Gordon – mondta határozottan és világosan –, Cole vagyok. Fel tudsz állni?

Gordon nem felelt, de kinyitotta a szemét. Cole meglepetést, zavarodottságot és nem kevés riadalmat olvasott ki belőle.

– Gyere! – utasította a fiút. – Most bemegyünk a fürdőszobába.

Gordon nem mozdult.

Cole megragadta a karját, és megrántotta, hogy felültesse. Mintha egy zsák nedves homokkal kellett volna megbirkóznia. – Állj föl! – mondta élesen, ahogy a kellemetlen érzés lassan ingerültségbe csapott át benne. – Ne viselkedj úgy, mint egy csecsemő!

Gordon erre már megengedte, hogy Cole talpra rángassa. Olyan erőtlén volt, hogy Cole-nak át kellett karolnia a vállát, ha nem akarta, hogy elessen.

Együtt elbotorkáltak a fürdőszobáig.

Cole a vécészsze közelébe manőverezte Gordont, aztán hagyta, hadd rogyjon le a padlóra. Felnyitotta a fedelet, és hátralépett. – Dugd le az ujjad a torkodon!

Gordon kétségbeesetten rázta meg a fejét.

– Jobban fogod érezni magad utána – magyarázta Cole a mosdókagylónak támaszkodva. – Fekhetsz valahol felpuffedve, forgó gyomorral és tehetetlenül az éjszaka hátralevő részében, vagy a saját kezvedbe veheted az irányítást most rögtön.

Gordon szeme eddig csukva volt, de most résnyire kinyitotta. Nem nézett Cole-ra, úgyhogy az nem tudta megállapítani, vajon kimerültséget, hányingert vagy gyűlöletet érez.

De ez nem is volt érdekes. – Csináld már! – mondta Cole türelmetlenül.

Gordon a vécé fölé hajolt, és engedelmeskedett.

Cole elfordította fejét. A taxisofőrre gondolt, akinek tönkretette az üléshezátát. Az ő gyomra is kavarogni kezdett.

Miután belekezdett, Gordon szinte abba sem tudta hagyni. – Csukd be a szemed! – adta ki az utasítást Cole anélkül, hogy odafordult volna. – Ne nézz le!

Nem sokkal később minden elcsendesedett. Gordon lehúzta a vécét, és Cole átadott neki egy nedves törülközőt, hogy megtörölhesse vele az arcát.

– Te jó isten! – mondta Gordon kimerülten kuporogva a vécécsésze fölött. – Haza szeretnék menni!

– Nyugi, megoldjuk. Hol laksz? Itt Johnnynál, vagy valamelyik másik lakásban?

– Az igazi otthonomba akarok menni.

Az *igazi* otthonába? Hát Sandor nem mondta el ennek a fiúnak, hogy mi a helyzet? Hogy soha többé nem mehet haza? Hogy éppen úgy elszakadt a korábbi életétől, mint az újszülött, miután elvágta a köldökszinórt?

Ha Sandor nem mondta el, akkor most neki kell közölnie vele.

– Most táplálkoznod kell – mondta aztán inkább. Jobb ragaszkodni a gyakorlatias dolgokhoz. Vesződjön csak Sandor az érzelmi nüanszokkal, ha kiborul a srác.

Első számú probléma: a fiú gyomra kiürült, és a Szomjúság lassan elkezd átjárni a testét. Sürgősen táplálkoznia kell – nem sokat, éppen csak annyit, hogy ne alakuljon ki a szükséglet.

De Gordon mozdulatlanul ült: nyilvánvalóan még mindig gyötörte a hányinger. Cole csendben kisurrant a fürdőszobából, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy percen belül vissza is tért az egyik omnival a nappaliból. – Ül fel! – mondta Gordonnak.

Gordon felnyögött.

– Nem kell sok – monda Cole. – Elég pár korty. Jobban fogod érezni magad, ha helyreáll az egyensúlyod.

– Nem megy.

– De igen, megy. Muszáj.

Gordon kinyitotta a szemét, és meglátta a fiút. Cole látta, ahogy a tekintete az omni fiú nyakáról a csupasz bőrfelületre siklik. Igen. Innen már működni fognak az ösztönök.

De Gordon megrázta a fejét. – Ez egy fickó – mondta, még mindig a padlón ülve.

– Mi?

– Kizárt dolog, hogy hozzáérek a számmal egy *sráchoz*.

Cole üres tekintettel meredt rá. Hihetetlen – ez a kölyök egyszerűen hihetetlen.

Hol van ilyenkor Sandor? Neki kéne ezt végigcsinálnia.

Cole visszafogta az indulatait. – Gondold csak végig! – mondta Gordonnak, a tőle telhető legnagyobb türelemmel. – Nem sokkal ezelőttig húst ettél, igaz? Hamburgert meg steaket. De ha jól sejtem, soha nem érdekelt, hogy tehénből vagy bikából van-e az a hús.

– Soha nem kellett odatapasztanom a számat egy bika nyakához.

– Gordon! – Cole hangja továbbra is határozott maradt. – Nézz rám!

Gordon engedelmeskedett.

– Igyál egy keveset most, különben később talán megölsz valakit. Tényleg ezt akarod?

Ez végre hatott valamelyest. Gordon hunyorgott, és lassan kiült az arcára a kételkedés.

Cole az omni fiúra pillantott, mire az letérdelt Gordon mellé. Tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét, és apró vigyor jelent meg az arcán, amit Cole nem tudott nem észrevenni.

– Gordon – ismételte Cole.

Gordon lassan kiegyenesedett ültében.

– Hagyd, segíték! – Cole megfogta a fiú kezét, fölé hajolt, és kihalászta a keresztet az inge alól. Aztán odatartotta a fiú csuklóját Gordonnak.

Gordon nem nézett sem Cole-ra, sem a fiúra, de hüvelyk- és mutatóujja közé vette a kezét, aztán a szájához emelte. Abban a pillanatban, hogy óvatosan szívni kezdte, az undor is eltűnt az arcáról.

Cole elfordította a tekintetét, és a padlóra meredt. – A vénákból egyenletesebben folyik, mint az artériákból – törte meg a csendet. – Kevesebb bennük az oxigén, de könnyebb irányítani a dolgot. Ezáltal könnyebb magadat is irányítani. És az önkontroll, *Gordon* – tette hozzá egy pillanatnyi hatásszünetet tartva –, a kulcsa *mindennek*.

Várt még pár másodpercet, azután amikor úgy gondolta, hogy elég, megszólalt. – Most már abbafelelhetsz. – Kinyúlt, és elhúzta a fiú csuklóját. Egyetlen pillanatig még a kezében tartotta, hogy az omni ránézzen, és láthassa kemény tekintetét, amiből tudhatta, hogy jobban tenné, ha legközelebb inkább nem vigyorogna.

Az látta, amit látnia kellett, és mintha kellőképpen el is komorodott volna.

Aztán Cole elengedte a csuklóját. – Köszönöm – mondta hűvösen.

Az omni fiú egyetlen szó nélkül, sietve vonult ki a fürdőszobából.

Gordon nem köszönte meg Cole segítségét. Nem mondott semmit, csak ült ott magába roskadva, csüggedten. Cole figyelte, és azon gondolkodott, mit is mondhatna.

– Sikerült – szólalt meg végül. – Tanultál valamit. Most pedig fel kell állnod.

Gordon megrázta a fejét, de engedelmeskedett, és talpra kászálódott. Valamivel magasabb volt Cole-nál, de a szeme nagy volt és kerek – igen, éppen, mint egy kölyökkutyáé.

– Hány éves vagy? – kérdezte Cole.

– Tizennyolc.

Cole a fiú vállára tette az egyik kezét – nem vigasztalásképpen, hanem hogy visszaterelje a Kolónia szívébe.

– Most már tényleg fel akarok ébredni! – hebegte Gordon reszkető ajkakkal. Cole riadtan látta, hogy a padlóra szegeződő szem-pár megtelik könnyel.

Nem tudott olyat mondani a fiúnak, amitől jobban érezhette volna magát. – Tudom – felelte azért színtelen hangon, de közben nem nézett Gordonra. A szánalom nem segített senkin, aki pedig hagyta, hogy magukkal ragadják az érzelmei, az csak közelebb került a szakadék széléhez. Lépésről lépésre. Ezt tapasztalatból tudta.

4. FEJEZET

A NAPPALI ÉPPEN OLYAN VOLT, mint amikor Cole először belépett. Johnny időközben elvitte valahova az omni lányt. Mitch még mindig a fotelban ült. A két omni, akik ott maradtak a szobában, csak lézengett. Cole tudta, hogy ha közelebb menne az üvegajtóhoz, most is Frederick monoton darálását hallaná. Frederick *folyton* mondta a magáét. Legfeljebb táplálkozni ugrott ki néha, azonkívül jóval több mint száz éve el sem hagyta a Házat.

Ez a hely puhány, gondolta Cole. Egy tapasztalatlan fiatal új hemó anélkül mászkálhat, hogy bárki szükségét érezné rajta tartani a szemét. A jelek szerint még arra sem vették a fáradságot, hogy megtanítsák neki a táplálkozás alapjait. Cole kételkedett benne, hogy bárkinek is megrezdülne a szempillája, ha meghallanák, mi történt.

De még így sem az ő dolga volt, hogy eljåtssza a bébiszittert.

Gordon nem indult el a kanapé felé, hogy leüljön. Csak állt a nappali közepén, kimerültnek tűnt, és elveszettnek.

Szipogott, és az inge ujjával törölgette a szemét.

– Ha megjön Sandor – mondta Mitchnek Cole –, szólj neki, hogy a konyhában vagyunk. – Mitch felemelt kézzel jelezte, hogy hallotta, Cole pedig átterelte Gordont a lengőajtón.

A konyha üres volt. Ha Seth időközben be is jött, hogy gyümölcslevet vigyen a lánynak, már rég elment. Cole mintha helyben sült kenyér illatát érezte volna a levegőben, ami azért nem volt egészen friss – napok óta nem készülhetett itt semmi. A konyhát főleg az omnik használták, akiknek nem engedték meg, hogy kivi-gyék az ételt a lakás többi helyiségébe, úgyhogy egészen barátságos hely volt – vagyis inkább lett volna a meleg élesztőszag nélkül, amittől Cole gyomra azonnal felfordult. A téglapadló és a márványpul-tok tervezésekor két dolgot tartottak szem előtt: hogy megelőzzék a tüzet és hogy az omnik elégedettek legyenek. A hátsó sarokban álló öntöttvas keretes asztal lapja kőből készült. Középen rozsdamentes acél tartóban sárga rózsák díszeltek. *Valódi rózsák*, állapította meg Cole, amint megérezte a finom illatot.

Gordon fáradtan rogyott le a székre, amit Cole kihúzott neki. Cole maga is leült a szemközti székre.

Csendben vártak. Gordon nem mozdult. Cole összefont ujjakkal könyökölt az asztalon, és a fiút figyelte. Most, hogy a fiú sem nem táplálkozott, sem nem okádott, Cole megfigyelhette a döbbenetet és a riadalmat a vörösén égő szempárban. Úgy nézett ki, mint az omnik szoktak, miután túléltek egy autóbalesetet.

Egy pillanatra még meg is sajnálta Gordont, de gyorsan elhessegette az érzést. Ami pedig a haragot illeti – *arra* viszont jó oka volt. A Házban élő hemók nyilvánvalóan hagyták, hogy a kölyök úgy táplálkozzon a bentlakó omnikból, ahogy kedve tartotta. Nem írtak elő neki szabályokat, meg sem kísérelték fegyelemre szoktatni vagy megtanítani arra, hogy türtőztetnie kell magát. A Kolóniában

élő hemók nem voltak lusták; Cole tudta, hogy mindannyian elvégezték a feladatukat – sőt, annál többet is –, ha a közösség irányítójáról volt szó. És azt is tudta, hogy mindannyian – nem, Frederick kivételével mindannyian – lehetőség szerint megpróbálták a Házon kívül táplálkozni. Viszont ahogyan ők csinálták, az inkább legelésre emlékeztetett; elégedetten és komótosan táplálkoztak, akár a tehének, ha pedig a legeléssel valami gond támadt, inkább bejöttek ide, mintsem hogy bajba kerüljenek. Eszükbe sem jutott, hogy egy új hemónak rendszerre és útmutatásra van szüksége.

Sandor – akinek felelősséget kellett volna vállalnia a srácért – annyi mindenben engedékeny volt. Ő is folyton úton volt, akár csak Cole, és e tekintetben senki nem vádolhatta hanyagsággal. De a szíve vajból volt, és nem volt elég szigorú ezzel a fiúval.

Cole néma biztatással pillantott a sápadt arcra. A srác nagyon fiatal volt. A teste nagyjából annyi idős lehetett, mint a sajátja, amikor Johnny megteremtette őt.

De szellemileg? Érzelmileg? Rosszabb lehetett, mint egy gyerek. Még magáról sem tudott gondoskodni.

Tett egyáltalán érte valamit Sandor?

Cole igyekezett leolvasni a jeleket Gordon tekintetéből. Egészen beesettnek tűnt az arca, a mélyen ülő szemek alatt – melyek mogyoróbarnák voltak, a fenébe is, egyáltalán nem feketék, mint Guerdoné, szóval miért is támadt benne az az érzés, hogy ismeri ezt a fiút? – sötét karikák rajzolódtak ki. A fiú már jó ideje nem alhatta ki magát.

Haza szeretnék menni, mondta az előbb. Boldogtalan volt. Gondjai akadtak a beilleszkedéssel.

– Kérsz egy pohár vizet? – kérdezte Cole, a tőle telhető legbarátosabb hangon.

Gordon még csak fel sem emelte a fejét. – Ihatok egyáltalán vizet? – Egy duzzogó kamasz durcás válasza volt.

Cole megkönnyebbült; a barátságos hangnemre láthatólag nem volt igény. – Minden élőlénynek szüksége van vízre – mondta most már nyersen. – Élőlény vagy?

– Mondd meg te!

– A válasz: *igen*. Igen, élőlény vagy, úgyhogy szükséged van vízre. Nem éppen most izzadtál? Nem szoktál pisilni?

– Szoktam. De *kéket* – felelte dühösen Gordon.

Kötekedik, gondolta Cole. *Mert nem tetszik neki a helyzet, amibe belekerült.* Enyhén szólva feleslegesen strapálta magát. Meg persze undok is volt, és mindez Cole szerint nagyon is jellemző volt egy omnira.

– Egy tanács – mondta Gordonnak. – Egy jó tanács, és ha bölcs vagy, megfogadod: egyelőre ne rágódj túl sokat azon, hogy mit érzel. Úgy könnyebben hozzászoksz a dolgokhoz.

– Sosem fogok hozzászokni, hogy kéket pisilek.

– Hidd el, hozzászoksz!

Válaszul Gordon a tenyerébe temette a fejét. Végül elfojtott hangon megszólalt. – Nem akartam bántani azt a lányt.

Önsajnálát. A fiú valószínűleg már egy ideje emésztette magát. Elkényeztették és babusgatták, miközben inkább egy hemó kiképzőtáborra lett volna szüksége.

– Egy hemó életében nincs helye annak a kifejezésnek, hogy „nem akartam” – közölte Cole.

– Nem értem ezt a helyet – mondta Gordon, továbbra is a tenyerébe temetve arcát. – Nem értem, mit kéne tennem. A lány azt mondta, vigyem el a határig. Nem így gondolta?

– *Túl* vitted őt a határon.

Gordon felemelte a fejét, de nem tudta rávenni magát, hogy Cole-ra nézzen. Arca és teste elárulta, hogy még mindig emészti magát. – Azt hittem, hogy mivel nem voltam éhes...

– Nem leszel *éhes* – mondta Cole hűvösen. – *Senki* nem lesz éhes. Ami elfog bennünket, az a *Szomjúság*, és még *azt* sem kell feltétlenül érezned, ha ésszel teszed a dolgodat. Akárhogy is, többé nem vagy omni, úgyhogy ne beszélj úgy, mintha most is az lennél. És mindannyian nagyon szerencsések vagyunk, hogy nem kapott el a Szomjúság, mert akkor megölted volna.

– De hiszen kézzel nem is nyúltam hozzá. Azt hittem...

– Ez volt az egyetlen okos dolog, amit tettél. Ha átkarolod, nem esik le az öledből, és senki sem veszi észre, hogy baj van, csak amikor már túl késő. Szóval szerencsésnek érezheted magad, hogy egyetlenegy dolgot jól csináltál.

Ebben a pillanatban lépett be Sandor. Óvatosan tartotta a lengőajtót, hogy ne csapjon zajt.

Sandor jó felépítésű férfi volt. Úgy nézett ki, mint aki gyakran keveredik verekezésbe, de Cole tudta, hogy az orra csak azért ferde, mert egy lány egyszer féltékenységi rohamában hozzávágott egy virágcserepet. A csont összeforrt, mielőtt a helyére illeszthették volna, és Sandornak esze ágában nem volt engedni, hogy újra eltörjék, és kiegyenesítsék.

– Cole! – kiáltott fel, azzal barátjához sietett, és magához ölelte.

– Szia Sandor! – mondta Cole. Hangja beleütött a vastag, formátlan pulóverrel fedett barátságos vállba. Akármilyen robusztusnak is hatott, Sandor olyan volt, mint aki állandóan fázik. Amióta Cole utoljára látta, leborotválta rozsdavörös szakállát.

– Szóval, kisöreg – mondta Sandor kíváncsian méregetve Gordont, miközben kihúzott magának is egy széket. – Úgy hallom, támadt egy kis gondod, amíg nem voltam itt.

– Egy gond – mordult föl Cole. – Csak egy kis apróság. Hát nem tanítottál neki *semmit*?

– A tanításhoz idő kell – felelte higgadtan Sandor. – De értem, miért aggódsz.

– Nem aggódom.

– Dehogyanem. Több mint száznyolcvan éve ismerlek, és tudom, min szoktad felidegesíteni magad. De hogy válaszoljak a kérdésedre – folytatta, miközben Cole hiába próbált közbeszólni –, Gordon nem tanulhat meg mindent egyszerre. Ezért hoztam ide, hogy védett környezetben kezdhesen neki.

– Nem vagyok benne biztos, hogy az a legideálisabb, ha csak csettint, és máris ugranak az omnik.

– De nem gondolod, hogy jobb finoman nekikezdeni, hogy fokozatosan jöjjön bele? Érted, mit akarok mondani, ugye?

Cole *természetesen* értette. Egykor maga is nyugodtan, fokozatosan próbált hozzászokni az új helyzethez.

– Nem – felelte Sandornak.

Aztán Gordonhoz fordult. – Ide hallgass! – mondta élesen, hogy a fiú kénytelen legyen odafigyelni rá. – Ez most fontos. Nem vagy még ahhoz elég tapasztalt, hogy bármiféle szexuális érintkezést összekapcsolj a táplálkozással. Különítsd el egymástól a kettőt, amíg valaki, például Sandor, azt nem mondja, hogy készen állsz rá, hogy továbblépj. Ez azt jelenti, hogy nincs tapizás, nincs csókolózás, ölelkezéstről meg végképp szó sem lehet.

– Hogyan tudnék táplálkozni, ha nem nyúlok hozzá senkihez?

– Talán ha egy darabig csak *fickókból* táplálkoznál, megtanulnád, hol a határ.

– De Cole – mondta Sandor. – Nem gondolod, hogy egy kicsit szigorúan bánsz a fiúval? Alig két hete, hogy...

– Két hét alatt éppen elég ugyanilyen szerencsétlent tud kreálni. Mit tanítottál neki *egyáltalán*, Sandor? Mit tud?

Sandor sóhajtott. – Gyerünk, Gordon! – mondta a fiúnak –, meséld el neki, mi mindent tanultál.

Gordon nem felelt, csak a repedt téglákat bámulta bambán.

– Gyerünk már! – sürgette Sandor.

– Vért iszunk – bökte ki végül a fiú.

– Komolyan mondd? – kérdezte Cole. – És még?

– Nem mehetünk ki a napfényre.

– Miért nem?

– Mert hólyagos lesz a bőrünk.

– Hólyagos? – visszhangozta Cole, és ezúttal meg sem próbálta leplezni keserűségét. – Milyen fura egy világ. Ez mit jelent, Gordon?

– Azt jelenti, hogy... Nem tudom. A napfény árt nekünk.

Cole szúrós pillantást vetett Sandorra, mielőtt megint Gordonhoz fordult volna. – Hadd áruljam el neked, mit jelent.

– Jaj, Cole, ne! – szólt közbe szomorúan Sandor.

– A bőröd megég és leválik. De a bőr csak a kezdet, mert aztán a felszínre kerülnek az idegek is. Utána pedig, ha nem jutsz gyorsan biztonságos helyre, megfőnek a belső szerveid.

– De, Cole! – mondta Sandor a fejét rázva. – Csak megijeszted!

– Meg is kell ijednie. Nincs veszélyérzete. Nincs önuralma. Gordon, figyelj rám! A testünk meggyógyul. – Cole egy pillanatra

habozott, aztán folytatta. – Az elménk nem. A napon pedig az elmédnek annyi, még mielőtt meghalnál. – Gordon persze nem vette észre, mekkora erőfeszítésébe telt Cole-nak kimondani ezt, és ha Sandor észre is vette, esze ágában nem volt elárulni. – De még amikor mindennek vége, amikor nem marad belőled más, csak egy rakás megégett csont és összeaszott hús, akkor sem halsz meg. Érted? Több százan, talán több ezren lehetnek közülünk, akiket halottnak gondoltak, és eltemettek. Ők most öntudatuknál vannak, de mozdulatlanok, és egy koporsó fedelét bámulják belülről a sötétben.

Mérhetetlen elégedettséget érzett, mert Gordon arcáról eltűnt a sértődöttség, és borzadással vegyes izgalom vette át a helyét.

Azért az árnyalatnyi kétkedés sem kerülte el Cole figyelmét. Hmm. Ez nem jó.

– Nos – mondta Sandor, kényelmetlenül fészkelődve a székén –, ennyi elég hozzá, hogy bárkinek legalább tíz évig rémálmai legyenek.

– Helyes. Akkor remélem, Gordon most már pislogni sem mer anélkül, hogy előbb megkérdezné tőled, jó ötlet lenne-e. – Cole visszafordult Gordonhoz. – Hogyan tudunk meghalni?

A fiú megrázta a fejét.

– Nem tudod? Vannak esetleg elméleteid?

– Fogalmam sincs – vallotta be Gordon.

– Így igaz. Foglmaid sincs. És vajon miért nincs, Gordon? Mert *nem tudunk* meghalni.

– Na, de Cole – szólt közbe Sandor –, ebben nem lehetsz biztos?

– Mikor láttál bárkit is meghalni, Sandor?

– Nem szeretek régi ügyekkel előhozakodni, de Harold meghalt.

Cole hátradőlt a székén. *Tényleg* régi ügy volt, és soha egyikük sem engedett a maga igazából. – Nem halt meg.

– Szerintem meghalt. Lehet rajta vitatkozni – mondta Sandor Gordonnak, aki egy pillanatra megfélekedezett az önsajnálatról, és figyelmesen hallgatta őket. – Néhányan beállítottunk egy omni bu-lira egy parkba, és az omnik hoztak pár motort. Mentünk velük pár kört, Harold pedig sajnálatos módon behajtott egy alacsonyan kifeszített kábelbe. Azonnal levágta a fejét. Az omnik sikítottak.

– Mindenki sikított – jegyezte meg Cole.

– Igen. De – tette hozzá gyorsan Sandor –, én meglehetősen biztos vagyok benne, hogy meghalt.

– Nem. Amikor a feje ott feküdt a fűben, mozgott a szeme – mondta Cole.

– Cole nem hazudik – közölte Gordonnal Sandor. – De amit ő látott, azt én nem láttam.

– Mozgott a szeme – mondta Cole.

– Csak képzelted. Te is tudod, hogy használhatatlanok voltak az izmai. Hogyan mozgathatta volna a szemét?

– Tényleg mozgott.

– Mondod te. Szerintem túl ideges voltál ahhoz, hogy higgadtan megfigyelhesd az eseményeket. Az egyik pillanatban Harold még csatakiáltásokat hallatva száguldott – mesélte Gordonnak Sandor –, aztán egyszerre a levegőben repült a feje, miközben a teste továbbbrogott a motoron. Borzalmas látvány volt. Mindenki teljesen kiborult.

– Mi... mi történt a... testtel? – kérdezte Gordon. – Ha nem volt egyértelmű, hogy tényleg... Tudjátok.

– Eltemették – mondta Cole. – Még mi sem tudunk új fejet növeszteni.

– Na, látod – mondta vidáman Sandor. – Van valami, amiben egyetértünk Cole-lal. Nem tudunk új fejet növeszteni. Az igaz, Gordon, hogy a testünk valamiképpen hibernálódik, még ha nem is jutunk egy darabig táplálékhoz. Ez az alvás olyannak tűnik, mint a halál, de nem az. Szóval gondoskodnod kell róla, hogy rendszeresen táplálkozz.

– És ne felejtse el – tette hozzá Cole –, hogy a hosszú hibernáció előtt jön a Szomjúság, ami állatot csinál belőled. Eluralkodnak rajtad az ösztönök, és képtelen vagy irányítani a cselekedeteidet. A lényeg az – folytatta –, hogy mostantól mindennek, amit teszel, következménye van, Gordon. Ezt nem hagyhatod figyelmen kívül. *Semmit* nem hagyhatasz figyelmen kívül. Olyan ez – körülnézett a konyhában, hogy keressen valamit, amit felhozhat példának, és a tekintete megállapodott a rózsákon –, mint a tavasz. Az emberek alig várják a tavaszt, igaz? Minden életre kel... Később viszont minden el is pusztul. Tavasszal minden újrakezdődik, de az óra máris ketyeg az élet minden apró morzsája fölött. Csak fölötted nem. Neked megadatik, hogy figyelheted az óra ketyegését. Figyelheted, hogy mindenki, akit valaha szerettél, megváltozik, és elhagy. Figyelheted, ahogy minden, amit valaha ismertél, megváltozik, majd semmivé lesz.

– Olyan lehangoló vagy, Cole! – tört ki Sandorból. – Egy szent is kiborulna, ha végighallgatná a szövegedet, hogy „nem halhatunk meg” és „ketyeg az óra”.

– Nem teszel szívességet Gordonnak, ha hagyod, hogy azt gondolja, nem kell komolyan vennie ezt az egészet.

– Rengeteg ideje van, hogy megtanulja, hogyan kezelje a dolgokat – mondta Sandor könnyedén. – Mint mindannyiunknak.

Cole hirtelen rádöbbsent, milyen fáradt is valójában. Az órájára pillantott: elmúlt hajnali fél öt. A Házba nem juthatott be

a napfény; itt úgy osztotta be a napját, ahogy akarta, de ő hozzá- szokott, hogy mire felkelt a nap, már biztonságban feküdt a paplan alatt.

– Láttad Johnnyt, amikor bejöttél? – kérdezte Sandor.

– Nem. Azt mondták, a hátsó hálósobában van a lánnyal. Hogy is hívják? Carol?

– Christine.

Gordont jelenleg nem érdekelte sem Christine, sem senki más. Cole a szemét figyelte. A fiú lehajtotta a fejét, de a szeme ide-oda ugrált anélkül, hogy bármire is fókuszált volna. Gondolkodott.

De min?

Nehéz volt megállapítani. Nyilvánvalóan rengeteg minden járt a fejében. Csak egyszer ugrott fel a szeme, de akkor is elnézett Cole feje fölé. Ez is az újoncokra volt jellemző. Az omniknak, hacsak nem szexelni akartak, gondjuk akadt azzal, hogy huzamosabb ideig állják mások tekintetét. Cole-nak eszébe jutott a korábban felvil- lanó emlék. Mostanra teljesen semmivé foszlott. Nem volt ennek semmi köze az öccséhez, aki régen halott – gondolta.

– Nos – törte meg a csendet Sandor, és mindkét kezével széke karfájára csapott –, ennél emelkedettebb beszélgetést is kívánhat- tunk volna magunknak, nemde? – kérdezte kedélyesen Gor- dontól. – Viszont megmondom, mit szűrhetsz le belőle. Számít- hatsz rá, hogy Cole mindig az igazat fogja mondani. Ő az egyik legőszintébb ember, akivel valaha találkozni fogsz, és ő az, akiben biztosan megbízhatsz.

– Az omniknak folyton hazudok – jegyezte meg Cole.

– Látod? Még ha el is kell árulnia magát, a végletekig ragaszkodik az igazsághoz. Örülök, hogy megint veled lehetek, Cole. Pont olyan, mint régen. És a mai estét megúsztuk katasztrófa nélkül,

márpedig minden jó, ha jó a vége. Tulajdonképpen egészen kellemes éjszaka volt.

Egészen kellemes éjszaka, valóban, gondolta Cole. Most már biztos lehetett benne, hogy egyelőre nem fog találkozni Johnnyval. Házigazdája a lány mellett marad, amíg az nem csak az eszméletét nyeri vissza, hanem teljesen össze is szedi magát.

Felállt, és hátrtolta a székét. – Ágyba bújok.

– Holnap este majd beszélgetünk – mondta Sandor. Cole válaszul kurtán biccentett.

Gordon továbbra is gondolataiba mélyedve ráncolta a homlokát. Úgy tűnt, mintha egyiküket sem hallotta volna, sőt a jelek szerint még az sem tűnt fel neki, amikor Cole kivonult a konyhából.

A nappali most üres volt. Néhányan még mindig odakint üldögéltek, és ahogy Cole elsétált a résnyire nyitott ajtó mellett, hallotta, ahogy felerősödik és elhalkul a hangjuk, akár a morajló tenger hullámai.

Cole nem állt meg. Nem volt hangulata cseverészni, holnap este pedig úgymint bőven lesz ideje elbeszélgetni mindenkivel. Végtére is nem társasági életet élni jött ide.

Ha pedig végre meg akarja tudni, pontosan miért is hívták ide, a jelek szerint kénytelen várni még egy teljes napot.

A. M. JENKINS

NIGHT ROAD

Éjjeli utazás

A fiú arra kényszerül, hogy váratlanul útra keljen.
Erőt kell gyűjtenie, hogy szembeszálljon legsötétebb félelmeivel...

*Cole számára az élet kötéltánc. A napfény a halálos ellensége: egyetlen
hiba elég hozzá, hogy csapdába essen és egy koporsó fedelét bámulja
belülről az örökkévalóságig..*

„A vámpírmitológia újraértelmezése mesterien megalkotott szereplőkkel, akiknek a világa sokkal mélyebb a sablonos kriptahangulatnál. *A. M. Jenkins* értő kezei között ez a sötét világ sokrétegű, kimunkált, élénken eredeti – és mindig rácáfol a várakozásainkra.”

Michael Cart

„Lebilincselő és gondolatébresztő – engem elvarázsolt.”

Melissa Marr

Csak tizenhat éven felülieknek!

2 999 Ft

Könyvmolyképző Kiadó